

ലാളിത്രത്തിന്റെ കവിതകൾ

വാസുദേവ് പൂളിക്കൽ

ലാനയുടെ സാഹിത്യമാമാക്കം. സമംഗളം. പരുവസാനിച്ചു. ഇന്മലയാളി പ്രഭ്യാപിച്ചു സാഹിത്യ അവാർഡിന്റെ ലാന സമേളനത്തിൽ വെച്ച് നൽകിയത് ഉചിതമായി. കവിതാവിഭാഗത്തിൽ അവാർഡി ലഭിച്ച ഏതാടുപൂഴി ശങ്കറിന്റെ പദ്ധതി, നവനിതം, പ്രക്രിയ എന്നീ കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ ലാനാസമേളനത്തിൽ വെച്ച് ദേശം. ഏ. കെ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള പ്രകാശനം. ചെയ്യു. അത് അമേരിക്കൻ മലയാളികളുടെ നന്ദി. ഇതിനോടുകൂടി അദ്ദേഹം ഒൻപത് കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനുവാചകരുടെ വികാരങ്ങളെ

തൊട്ടുണ്ടാർത്തുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ.

മുഖ്യമായ നിവാസിയായ തോട്ടുപൂഴി ശങ്കർ ലേവകനായും കവിയായും ഇവിടെത്തെ മാധ്യമങ്ങളിലും നമുക്ക് സുപരിചിതനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാസമാഹാരങ്ങളിലും സഖ്യാലീഡ് കാവ്യപ്രതിഭ കണ്ണഞ്ഞാനാണ് ഈ ചർച്ചയിലും ശ്രമിക്കുന്നത്. സരളമായ പദങ്ങൾ കൊണ്ടും ഇജുവായ രചനാരീതികൊണ്ടും ലഭിതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ അനുവാചകരുടെ മനസ്സിലേക്ക് അനായാസം. ഇങ്ങിച്ചെല്ലാണു. ലാളിത്രത്തിന്റെ ഇടയിലും ഇംഗ്ലീഷ് കിടക്കുന്ന ഗൗരവമുള്ള ജീവിതദർശനത്തിന്റെ സർബ്ബ നൂലുകൾ കവിതകൾക്ക് അഭേദമായ ഒരു സഹനരും നൽകുന്നുണ്ട്. ഭൗതികതയിൽ നിന്ന് ആഖാത്മികതയുടെ ഉന്നത്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിലും തിന്മയിൽ നിന്ന് നമ്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന പാത തെളിച്ചിട്ടുന്നത് ശങ്കർകവിതകളുടെ മുഖമുദ്രയായി കണക്കാക്കാം. സമുഹത്തിന്റെ ജീവിത ശൈലി ആത്മയിൽത്തുടർന്നു കരുതിയിൽ അടിയുറച്ചതായിരിക്കണം. എന്ന് കവി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടാവും. കവിതകളിലും മാനവപരിണാമത്തെ ഉദ്ഘാടനം. ചെയ്യുന്ന കവിതയിൽ സ്വപ്നിക്കുന്നത് ശുഭാഷി വിശ്വാസമാണ്.

സർവ്വേശരനെ ഹൃദയകമലത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് പുജിക്കുണ്ടോൾ ഭക്തിയുടെ കിരണങ്ങൾ കൊണ്ട് ഹൃദയകമലം ശോഭിതമാകാൻ തുടങ്ങാം. മനുഷ്യരെ ഇംഗ്ലീഷാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ഭക്തിയുടെ മഹത്യം മനസ്സിലാക്കാത്ത കൂടാൻ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ‘കൈക്കോട്ട് ഭക്തി’ എന്ന കവിതയിൽ. അവരുടെ ഭക്തിയെ കൈക്കോട്ടിനോടൊണ്ട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഓന്നും പുറത്തേക്ക് വിടാതെ എല്ലാം തനിലേക്ക് വാരിയിട്ടുകയാണ് കൈക്കോട്ട് ചെയ്യുന്നത്. അകവും പുറവും തിങ്കി നിൽക്കുന്ന സർവ്വേശരമഹാദി കൈക്കോട്ട് ഭക്തി മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ‘കൈക്കോട്ട്’ സ്വാർത്ഥതയുടെ പ്രതീകമാണ്. സ്വാർത്ഥമതികൾ അവരുടെസുവസ്ത്വങ്ങൾ മാത്രം. ആശഹരിക്കുന്നവരാണ്. സന്തം. ആവശ്യങ്ങളുടെ പട്ടിക ഇഷ്ടങ്ങളെത്തുടെ മുന്നിൽ തുറന്നു വച്ച് അവയുടെ നിരവേറ്റലിനു വേണ്ടി കണ്ടംമിടി പ്രാർത്ഥിക്കുണ്ടോൾ അവരുടെ ചിന്താമണിയലത്തിന്റെ വ്യാസം. ചുരുങ്ങിപ്പോകുന്നു, അവർ സാർവ്വലാക്കിക്കത്തയിൽ നിന്ന് അകന്നു പോകുന്നു. ‘കൈക്കോട്ടു കൊണ്ടപ്പോൾ പോകുന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പോകുന്നവരെ കവി പരിഹാസിക്കുകയാണ്. എത്രതാൻ ലഭിക്കില്ലോ. തുഷ്ണിയിലെല്ലാരിക്കല്ലോ. എന്ന വരികൾ ഭൗതിക സുവഭ്യാസ വസ്തുകൾ സമാഹരിക്കാനുള്ള മുന്നുഷ്യരിനു അടങ്കാത്ത തുഷ്ണി തുറന്നു കാണിക്കുന്നു. ഇതു വയിച്ചപ്പോൾ കമുകി പുരുഷേണ്ടമൾ ആലപിച്ചു ‘പത്തു ലഭിച്ചാൽ നൂറിനു ദാഹം, നൂറിനെ ആയിരമാകാൻ മോഹം, ആയിരമോ പതിനായിരമാകണം, ആശക്കുലകിതിലളവുണ്ടാമോ?’ എന്ന ഗാനം ഓർമ്മ വന്നു. ‘ചിന്മയനിപ്പിപ്പിതു കൈക്കോട്ടു ഭക്തിയല്ലോ, സന്ധനങ്ങളാടേകിട്ടും. നിസ്വാർത്ഥ സമർപ്പണം.’ എന്നു പറയുന്ന കവിതയുടെ അഭിവാദ്യ കൂടാൻ അതു സമർപ്പണത്തിലും ഇംഗ്ലീഷാക്ഷാത്കാരം. സാധ്യമാകുന്ന ധമാർത്ഥ ഭക്തിയിലേക്ക് നയിക്കലാണ്. പരിഹാസത്തിന്റെ പരിവേഷത്തിൽ നമ്മയുടെ കിരണങ്ങൾ ചൊരിയുന്ന രചനാസംഖ്യായമാണ് കവി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കവി സാധം അനുഭവിക്കുന്ന ഭക്തിപ്രസാരത്തിൽ നിന്ന് വിരിഞ്ഞ വന്ന കവിതയായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. കാവ്യഭാവന ഇത്യും. രേനസ്സർഗ്ഗിക്കമായത്.

വഴിതെറ്റി സമ്പരിക്കുന്ന പദ്ധതിയങ്ങൾക്ക് നേർവാഴി കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ് കവി ‘ഇന്ത്രിയങ്ങളേ’ എന്ന കവിതയിലും. ഇന്ത്രിയങ്ങളായ കല്ലും കാത്തും മുക്കും നാവും ഓരോന്നും തൊട്ടറയുന്ന വിരലുകളും. നമേ വിവിധ ദിശയിലേക്ക് വലിച്ചിട്ടും കൊണ്ടു പോയി അരുതാത്തത്ത് പലതും ചെയ്തിക്കുന്നു. എവിടെയും കാണാത്ത

മനസ്സാൻ ഇന്ത്യിയങ്ങളെ നയിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യിയങ്ങൾ മനസ്സിന്റെ ആജ്ഞാനാനുവർത്തികൾ മാത്രം. ഭൂമിയിൽ നടക്കുവും സർവ്വവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പദ്ധതിയങ്ങളെ അനുഭ്യവാജ്യമായ പദ്ധതിയാഗങ്ങളിലൂടെ പകരത വന്ന ഒരു അഭ്യാപകനെ പോലെ പാഠങ്ങൾ പറിപ്പിക്കുകയാണ് കവി. ഫ്രെമകൾപെന്തിൽ മുഴുകിപ്പോകുന്ന ഇന്ത്യിയങ്ങളോട് കവി നേരിട്ട് സംവദിക്കുകയാണ്. ‘അക്ഷികളെ വീക്ഷിച്ചുടെല്ലു വേണ്ടാകുത്തുങ്ങങ്ങളോളും, കാതുകളെ കൂതുകും കാട്ടിടെല്ലു ശ്രവിപ്പിനസ്യങ്ങൾ, നാസികാദാരണങ്ങളെ ശ്രാംകിക്കും സഹരല്ലേ, നാവേ നല്ലതുമാത്രം ചൊല്ലും, തരക്കേ തക്കതായുള്ളതു മാത്രം സ്വപർശിച്ചു ശീലിക്കു നീ’. എന്നിട്ട് പറയുന്നു ‘മനസ്സു നീ തെളിക്കു’ എന്ന്. എപ്പോഴും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് മനസ്സ്. മനസ്സു തനെ ഒരു ചോദ്യമാണ്. മനസ്സിന്റെ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം നൃായവിധിക്കായി ബുദ്ധിയുടെ മുന്നിലാണ് വയ്ക്കുന്നത്. മനസ്സിന് മനുഷ്യനെ ആത്മസത്തയിലേക്കും ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തിലേക്കും നയിച്ചു കൊണ്ടു പോകാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. ഇന്ത്യിയങ്ങളെ ആത്മസത്തയിലേക്ക് നയിക്കാൻ കവി മനസ്സിനോട് ആഹാരം ചെയ്യുന്നോൾ ആർത്ഥമാക്കുന്നത് ആഖ്യാതമപ്രമാണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കണാമെന്നാണ്.

കവികളുടെ ചിന്താമണിയലത്തിൽ ഉരുത്തിരിയുന്ന വിചാരവികാരങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണതയും വ്യാപ്തിയും ചിലപ്പോൾ ഒരു കവിതയിൽ ഒരുക്കാൻ സാധിച്ചുന്നു വരിപ്പി. ‘ഇന്ത്യിയങ്ങളേ’ എന്ന കവിതാസന്ദർഭം കവിയുടെ ‘ഓടക്കുഴൽ’ എന്ന കവിതയോട് ചേർത്തു വയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യിയങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന വികൃതികളിൽ വ്യാകുലചിത്തനായി കവി ഓടക്കുഴലിൽ കാട്ടുമുഖങ്ങളെല്ലാലെ നിയന്ത്രണമില്ലാതെ പായുന്ന ഇന്ത്യിയങ്ങളുടെ മേൽ പിന്നെയും കടിഞ്ഞാൻ മുറുക്കുകയാണ്.

അഞ്ചിത്തശരീരമാമോടക്കുഴലിലെഴും
പദ്ധതിയങ്ങളാകും മോഹനസുഷിരങ്ങൾ,
നല്ലതു കാണാൻ, കേൾപ്പാൻ, ശ്രസിപ്പാൻ, സ്വപർശിക്കുവാൻ
നല്ലതു ശ്രാംകിക്കുവാനിസ്വരഗോഢത്തിക്കൈ നാ.
ആശകൾ യാഗാശങ്ങൾ! അതിനേൽക്കു മനസ്സുതൻ
ആശപോൽ സവാരിചെയ്യാനുമടയുന്നു!
ആരകളത്യാശകളായെന്നാൽ അപസരം,
ആയിടാം ഹൃദയമാം മൺിവേണ്ണുവിൻ സ്വരം!

ഡെവാൻ സമ്മാനിച്ച ഓടക്കുഴലിൽ നിന്ന് നിർദ്ദിജിക്കുന്നത് ഹൃദയരാഗമായിക്കണ്ണ് അതിനെ കളക്കപ്പെടുത്താതിരിക്കുക എന്ന് പറയുന്ന കവി ആത്മായതയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതക്രമമാണ് സ്വപ്നം കാണുന്നത്. ഒരേ പ്രമേയം രംഭു കാവ്യസന്ദർഭങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പ്രതിപാദ്യ വിഷയത്തിന്റെ തേജസ്സ് കവി പിന്നെയും പിന്നെയും വർഖിപ്പിക്കുകയാണ്. കവിയുടെ ഭാവനയിലും പദ്ധതിയങ്ങളിലും വരുന്ന മാറ്റങ്ങളും ശ്രദ്ധയമാണ്

ധന്യാത്മകതയാണ് ‘ധാരണ’ എന്ന കവിതയുടെ പ്രത്യേകത. ‘ഹിന്ദുവും മുസൽമാനും ക്രിസ്ത്യാനിയുമൊരേയാമുഖിന്നുകുന്ന സ്ഥലിനിഗ്രാമങ്ങൾ’ എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ സമത്വവാദത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്വാഗതം ചെയ്യണമെന്ന ധനി ഇം കവിതയിൽ മുഴങ്ങുന്നു. പ്രച്ചല്ല നാടകവേദിയിൽ വിഭിന്ന കമാപാത്രങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ച് ഒടുവിൽ മരണത്തിന്റെ പിടിയിൽ പെട്ടുപോകുന്നോൾ ‘വരുന്നു, തങ്ങുന്നു, നമീവശിയസ്വലത്തിൽ, വന പോൽ മടങ്ങുന്നു ദൗത്യത്തിൽ സമാപ്പിയിൽ’ എന്ന ജീവിത രഹസ്യം. കവി വരച്ചിട്ടുന്നു. ജീവിത വീക്ഷണത്തിനേറിയും പ്രപഞ്ചദർശനത്തിനേറിയും ഒരു ആശയവ്യൂഹം തനെ കവി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ‘പാനമർ പെരുവഴിയവലം തനിൽ താന്തരായ് കുട്ടാം വിയോഗം വരുന്നോളെ, നദ്യാമൊഴുകുന്ന കാഷ്ഠങ്ങൾ പോലെയുമെത്രയും ചഞ്ചലമാലയ സംഗമം’. ‘കടൽപ്പുറത്തെ പൊടിമണ്ണടിച്ചു കുട്ടുന്നു തട്ടിക്കളെയുന്നിതൊപ്പും, സന്നാതനം മാറുതനിശ്ചരിതിന്റെ സർഗ്ഗക്രമം കണ്ണു കുറിക്കയാമോ’. എന്ന് ഇഷ്ടാരകൻ ലീലാവിലാസങ്ങൾ മുഖേ പോയ ഏഴുത്തച്ചരന്തും നാലപ്പാടുന്നു. പറഞ്ഞു വച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ അനുസ്മരണം. ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണിക്കതയേയും അനിശ്ചിതത്വത്തേയും പറി ജനങ്ങളിൽ ഭോധം. ജനപ്പിച്ചു അവരെ ഉൽസ്വഭരംക്കാൻ ഉതകുന്നു.

‘ഗാന്ധർവജന’ത്തിൽ പത്മഗ്രീ യേശുവാസിബന്ന് ജീവിതം മാതൃകാധാരങ്ങുത്ത് ജീവിത വിജയത്തിന് അനിവാര്യമായ ഗുണങ്ങൾ വിസ്തിരിക്കുന്നു. ‘സുക്ഷ്മമാം സമർപ്പണമോധവും പ്രയതിവും മാത്രമാണെന്ന് നേട്ടത്തിൽ പിന്നിലെ സത്യം, തീർത്ഥയാത്ര താനെല്ലാമെന്ന് സംഗീത സപരുതിൽ’ എന്ന് കുറിച്ചിട്ടുന്ന കവി വിരൽ ചുണ്ടുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ്യിലേയോടു. നിസ്വാർത്ഥമായ അർപ്പണ മനോഭാവത്തോടുള്ള പ്രവൃത്തിയുടെ മഹത്വത്തിലേക്കാണ്. ജീവിതം ഒരു സക്കിർത്തനും പോലെ സ്വരമധൂമിയും താളക്കാഴുപ്പും അർത്ഥവുമുള്ളതാക്കാണെന്ന് കവി വായനക്കാർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നു. ദൈവികമായ സർഗ്ഗശക്തിയിൽ നിന്ന് ഉതിർക്കുന്ന വീഴുന്ന കവിവചനങ്ങൾ മാനവരാഖിക്ക് എന്നും മാർഗ്ഗദർശനമാണ്. യേശുവാസ് ഈ കവിത ആലപിക്കുകയും ജനപ്രധാനങ്ങളിൽ അത് സ്ഥാനം പിടിക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സംഗീതമകരംമുള്ളിൽസംഭരിച്ച സംഗീതത്തെ ഉപാസിക്കുന്ന യേശുവാസിനെ ഗധർവൻ എന്ന് ജനലക്ഷ്യങ്ങൾ ആദരാവോടെ പുകഴ്ത്തുനോടു പൊതുജനങ്ങളുടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ സൗമ്യതക്കു പകരം അനുഭവപ്പെടുന്നത് പരുപരുപ്പാണെന്ന് പത്രങ്ങളിൽ വായിക്കുന്നു. പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത നേട്ടങ്ങൾ കൈവന്നപ്പോൾ ഞാൻ, ഞാൻ എന്ന അഹാരാമാണോ? ചാരം പൊതിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന തീക്കട എടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നോണാണ്, അണിയോട്ടുകണം. മാങ്ങയുടെ പുളി അറിയണമെങ്കിൽ എന്നു പറയുന്നതു പോലെ, കൈ പൊള്ളുന്നത്.

കവി സൗംഘ്യരാധകനാണ്. പക്ഷേ കവിക്ക് ബാഹ്യസൗംഘ്യത്തിൽ കമ്പമില്ല. കാരണം, ‘ബാഹ്യസൗംഘ്യം വെറും ക്ഷണംഗുരുത്വത്തിൽ ബലിയാടക്കുന്ന ജീവാത്മാക്കൾ’. ഓരോരുത്തരിലും പരിലസിക്കുന്ന ആനന്ദസൗപത്തിന്റെ നിസ്യുല സൗംഘ്യമാണ് ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളത്. കവിയുടെ ആന്തരിക സൗംഘ്യത്തോടുള്ള പ്രേമത്തിന്റെ മൊട്ട് ‘ബാഹ്യസൗംഘ്യം’ എന്ന കവിതയിൽ വിരിയുന്നതായി കാണാം. ‘ആരെയുമ്പെല്ലമാം ആനന്ദാമൃതമുട്ടു. ആത്മസൗംഘ്യം കാണ്ണാനാവണ മുർക്കണ്ണിനാൽ’ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കണം. ആ പ്രാർത്ഥന സഹാരീകൃതമാകാനും. ആത്മസൗര്യംന്റെ കിരണങ്ങൾ നമേ തഴുകിത്തലോടാനും. അനിവാര്യമായി വേണ്ടത് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അന്തർമുഖമാക്കുകയാണ്. ജീവിതത്തിൽ ആത്മീയത വിരിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കാത്ത പക്ഷം. അനശ്വരമായ ആന്തരിക സൗംഘ്യം ആസ്പദിക്കാനാവാതെ പോകും. ആത്മീയത നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാനും അഹിംസയിൽ കവി ഗാന്ധിജിയെ ‘പഞ്ചാമൃതം’ എന്ന കവിതയിൽ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ‘അഹിംസതൻ ഗാന്ധിജിവി. സന്നം. കയ്യിലേന്നാൻ കഴിഞ്ഞത്, വെള്ളക്കാർ നൽകിയ ക്ഷേണങ്ങൾ വെള്ളം പോലെ പാനം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചത്’ ഗാന്ധിജിയുടെ ആത്മീയമായ ഉൾക്കാഴ്ച മുലമാണ്. അഹിംസയുടെ അടിത്തിനിൽ നിന്നു കൊണ്ടാണ് ഗാന്ധിജി സ്വാതന്ത്ര്യ സമരം നയിച്ചതെങ്കിലും. ‘ഈനു നാമാസവിക്കുമീ സ്വാതന്ത്ര്യപഞ്ചാമൃതം ജനലക്ഷ്യങ്ങൾ രക്ഷാക്ഷികളായിട്ടുണ്ട്’ എന്ന് കവി വ്യസനിക്കുന്നു. ജാലിയൻവാലാബാഗ് ദുരത്വവും മറ്റും കവിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാത്ത മുറിവേൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. ഗാന്ധിജി വിഭാവന ചെയ്യാൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലധിഷ്ടിതമായ സാമൂഹ്യക്രമവും രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥയും നടപ്പിലായിട്ടില്ല എന്നതുനുഭാവിക്കാണെന്ന് സ്വതന്ത്രമായി സാഹിത്യരചനകൾ നടത്തുന്ന സാഹിത്യകാരണാരുടേയും മതപ്രചരണം നടത്തുന്ന മിഷനീരിമാരുടേയും ജീവനെടുക്കുന്നത്. ഗാന്ധിജി നൽകിയ സ്വാതന്ത്ര്യപഞ്ചാമൃതത്തിൽ വിഷയത്തുള്ളികൾ വീണു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

മിത്രാവനയിൽ ചാലിച്ചെടുത്ത വിചാരം കൊണ്ട് സമുദ്ദമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ ജീവിതത്തെ പറിയുള്ള അനുഭാവകരുടെ വിചാരവികാരങ്ങളെ ഉദ്ധീപിപ്പിക്കാൻ പറ്റാപ്പുമാണ്. എന്നാണ് ജീവിതം. എന്നിരിയാനുള്ള വ്യഗ്രതയോടെ മനുഷ്യർ പരക്കം പായുന്നു. ജീവിതം സത്യമോ മിശ്യയോ എന്ന ചോദ്യം. വീണ്ടും അവശേഷിക്കുന്നു. ‘ആരു ഞാനെവിട്ടുന്നു വന്നു ഞാനിതൊന്നുമേ അറിയാതല്ലോ നമ്മളുംഡിയിൽ കഴിയുന്നു’ ജീവിതയാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കവിയുടെ വിചാരധാരയുടെ അനസ്യാമൃതമായ പ്രവാഹം ചിന്താശകലങ്ങൾ’ എന്ന കവിതയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ‘വിശ്വാസിൽ നിന്നെന്നതുനു വെള്ളത്തുള്ളികൾ സുകൃതത്താൽ എത്തുന്നത് ഉള്ളണ കയ്യിലെക്കിലോ പാനം ചെയ്യാം, വീഴുന്നത് ചെളിക്കുണ്ടെല്ലാം കണികകൾ കാലുഷ്യമിയന്നീട്ടും, വീഴുന്നത് പത്രത്തിനുംകോലും. അല്ലിയിലെന്നാൽ വെള്ളിപ്പോൽ തിളങ്കീട്ടും, പതിക്കുന്നത് ചിപ്പിതനിലെന്നാൽ മുഗ്ധംമാം. മുത്തുച്ചിപ്പിയായതു മാറും. നാഞ്ഞ്. ഒരു നിർച്ചയവുമില്ലാനിനും. ആകാശത്തിൽ നിന്ന് വീഴുന്ന വെള്ളത്തുള്ളികളുടേയും പോലുള്ള അവസ്ഥയാണ് മനുഷ്യരുടേയുമെന്ന് ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന

കവി എല്ലാമെന്നയീനതയാലെണ്ണൻ വീരവാദം മുഴക്കുന്നവരോട് എല്ലാം ഇഷ്യറനിയന്ത്രിതമെന്ന്
ചിന്തിക്കുന്നതാണ് ഉചിതമെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

മനുഷ്യമുല്യങ്ങളുടെ അന്തർധാര ശക്രകവിതകൾക്ക് ഉഖജ്ജം. നൽകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ
സാത്യം ബോധവും ജീവകാരുണ്യവും ആത്മവിശ്വാസവും നിരന്തരം സ്വപദിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യാത്മികതയിലും
സാംസ്കാരിക ആദർശങ്ങളിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമൂഹം വിഭാവന ചെയ്യുകായാണ് കവി. ഭക്തി,
കപടക്കി, ആദ്യാത്മികത, ജീവിതദർശനം, സഹസ്രബോധം എന്നിങ്ങനെ തൊടുപുഴ ശക്രിന്റെ കാവ്യരംഗത്ത്
വിഷയങ്ങളുടെ വൈവിധ്യമുണ്ട്. വിഷയസാഭാവമനുസരിച്ച് കവികൾ കാവ്യഭാഷ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. കാവ്യഭാഷക്
മികവ് നൽകുന്ന ഘടകം പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും
പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും പദ്ധതിക്കുന്നും